

Tisztelt Müller Professor Úr! Kedves Imre!

Hölgyeim és Uraim!!

Népes csapattal jöttünk Budapestről, az ELTE-ről Gyenesdiásra, hogy tanúi legyünk szeretett professzorunk fotókiállítása megnyitására! Talán nem haragszik meg a tisztelt közönség, ha innen tegezőre váltok köszöntőmben!

A meghívóból újabb mozaikra derült fény az életedből, arra, hogy Homoki-Nagy István filmjei meghatározó hatással voltak gyermekkorodra. 75. születésnapodon Teológus?-Geológus?-Geofizikus? címmel, egy tanulmánykötetet készítettünk tiszteletedre azokból a kutatómunkákból, melyek a te inspirációdra születtek egyetemünkön. Tihany, Pálháláspuszta avagy Hálipálás, - ahogy Te nevezted - vagy a kiskunsági Kelemenszék, s most újabban Villány, mind mind sok éves terepgyakorlataink felejthetetlen színterei voltak. S hány csodás diplomamunka született mindezekből?

Most, alig öt évvel később, amikor 80. születésnapodnak örülhetünk, a „Hóvirágtól lombhullásig” című fotókiállításod megnyitására is sor kerül! Talán Homoki felejthetetlen szépségű, az erdők, madarak „lelkivilágát” megmutató művei vittek az égi és földi világ titkai fürkészése felé? Ezért lettél misszionárius és Afrika szerelmese? S ezért boncoltál majomagyakat, dolgoztál ki új geofizikai mérési módszereket, műszereket és vízkémiai technikákat? S ezért kattog ma is fényképezőgéped, hogy lásd és láttasd a természet csodáit?

Most is eljutok a kérdéshez: honnan ez a csodás sokszínűség egy emberbe sűrítve? Honnan a lélek gyermeki kíváncsi, isteni tisztasága?

Eszembe jut Saint-Exupéry Kis Hercegének örökérvényű gondolata, „jól csak a szívével lát az ember”. Köszönjük, hogy tudományos és fotóművészi alkotásaidból is szíved munkája tükröződik! Kívánjuk, hogy szakadatlanul járd ezt a csodás utat! Isten éltesen jó egészségben és szeretettel gratulálunk!